

Balassagyarmati Törvényszék
..Mf....

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Horváth Imre (cím) ügyvéd által képviselt (cím) szám alatti felperesnek - Hajdú Ügyvédi Iroda Győrfiné dr. Hajdú Szilvia ügyvéd (cím) által képviselt (cím) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt indított perében a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által 2016. január 21. napján M..... szám alatt meghozott ítélet ellen az alperes részéről 31. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 25.000.- (Huszonötezer) fellebbezési perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 79.960.- (Hetvenkilencezer-kilencszázhatvan) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 126.147.- forint távolléti díjat szabadságmegváltás címén, jogellenes felmondás következtében 999.523.- forint kártérítést, és 60.000.- forint ügyvédi munkadíjból, továbbá 13.140.- forint tanú útiköltségből álló perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 102.720.- forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek között 2013. június 30. napján munkaszerződés jött létre határozatlan idejű munkaviszonyra. A felperest 2013. július 1. napjától pultos munkakörben foglalkoztatta az alperes. Felperes munkahelyén kettős jelenléti ív vezetés történt, a munkavállalók által kitöltött jelenléti íveket a munkáltatói jogkör gyakorlója, azaz az alperes módosította úgy, hogy bizonyos napok vonatkozásában a jelenléti íven az aláírást áthúzta és mellé írta, hogy szabadság, majd az ekként korrigált jelenléti ívet visszaadta felperesnek, hogy ez alapján készítsen el az adott hónapra egy másik jelenléti ívet. A felperes az alperes által eszközölt módosítások alapján az új jelenléti íveket minden hónap esetében elkészítette. Az így módosított jelenléti ívek alapján készültek a bérjegyzékek. A felperesnek minden harmadik napja szabadnap volt, amennyiben ezen felül vett igénybe szabadságot, arra a munkáltató nem fizetett munkabért semmilyen jogcímen. Ebből következően felperes esetében a szabadságok lényegében fizetés nélküli szabadnapként kerültek kivételre, illetve kiadásra.

Alperes a felperes munkaviszonyát 2014. szeptember 8. napján kelt felmondással 30 napos felmondási idő figyelembe vételével 2014. október 8. napjával megszüntette. A felmondás indokolása szerint annak oka összeférhetetlenség. A felperest 2013. évben időarányosan 15 nap szabadság illette meg, amiből ténylegesen semmit nem vett ki, fizetett szabadságon nem volt. 2014. évre időarányosan 23 nap szabadság illette meg, amelyből 12 napot adott ki az alperes a felmondási időben, továbbá 5 nap szabadság megváltásról rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján felperes szabadság megváltásra

irányuló kereseti kérelmét megalapozottnak találta. A tanúbizonyítások, valamint az okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy a tényleges bérkifizetés nem a bérjegyzék alapján történt, hanem a ténylegesen ledolgozott órák alapján óránként 500.- forint bért fizetett a munkáltató a munkavállalónak. A gyakorlat az volt, hogy szabadság kiadására nem került sor, kettős jelenléti ív vezetés történt. A bíróság a keresetnek megfelelően kötelezte alperest a 21 nap szabadság pénzbeni megváltására.

Megállapította az elsőfokú bíróság a felmondás jogellenességét is, figyelemmel arra, hogy az összeférhetlenséggel indokolt munkáltatói felmondás felperes munkahelyén tanúsított magatartásával kapcsolatos konkrét tények, körülmények, esetleges kötelezettségszegések megjelölése nélkül nem tesz eleget az indokolással szemben támasztott törvényi követelményeknek.

A felperes kártérítési igénye kapcsán megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a kárenyhítés körében a munkaügyi központ pásztói kirendeltségéhez fordult álláskeresői ellátás iránt. Elmondta, hogy számos helyen folyamatosan kereste a munkalehetőséget. Alperes azon hivatkozását, hogy a felperes minimálbér mellett létesíthetett volna munkaviszonyt, amelyre nem volt hajlandó, az elsőfokú eljárás során bizonyítani nem tudta. A tanúk csak feltételezték, hogy felperes minimálbér mellett nem volt hajlandó munkát vállalni. Az alperes által megjelölt tanúvallomások nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy felperes a kárenyhítés körében nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy próbáljon újabb munkaviszonyt létesíteni. A tanúvallomásoknak az a tény is ellentmond, hogy felperes 2015. szeptember 1. napján minimálbéres munkaviszonyt létesített.

Alperes hivatkozott arra is az elsőfokú eljárás során, hogy felperesnek abból is származott jövedelme, hogy köntösöket és különböző textiliákat varrt, majd árusított. A lefolytatott tanúbizonyítás alapján azonban csak az volt megállapítható, hogy felperes elsősorban családtagoknak, ismerősöknek készített köntöst, illetve egyéb textilárut ellenszolgáltatás nélkül.

Az első fokú bíróság a bizonyítékoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével állapította meg, hogy a felperest a kárenyhítés körében mulasztás nem terheli, és összecszerülésében is megalapozottnak találva a felperes keresetét, a felperes kereseti kérelmének megfelelően marasztalta az alperest az elmaradt jövedelem, mint kártérítés megfizetésében.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, az ítéletnek kizárólag az alperest terhelő kártérítési fizetési kötelezettsége tekintetében. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy az Mt. 172. § (1) bekezdés b.) pontjának figyelembe vételével, alkalmazásával kerüljön levonásba a felperes részére megítélt kártérítés összegéből az az összeg, amit a felperes megkeresett, vagy az adott helyzetben elvárhatóan megkereshetett volna. Kérte másodfokú perköltsége megtérítését is.

Fellebbezésének indokában hivatkozott a 3/2014. (III.31.) KMK. véleményre. Megítélése szerint a perben a bíróságnak vizsgálnia kellett volna az elvárhatóság körében kifejtett vagy elmulasztott felperesi magatartást. Hivatkozott az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk, így, valamint tanúvallomására. Alperes megítélése szerint a felperes minimálbéres munkaviszonyt már korábban is létesíthetett volna, nem kellett volna 2015. szeptember 1. napjáig várnia.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kérte 25.000.- forint fellebbezési perköltség megtérítését.

A törvényszék az iratok felülvizsgálata alapján megállapította, hogy az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az érdemi döntés meghozatalához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a

lefolytatott bizonyítási eljárás alapján mérlegeléssel a tényállást helyesen állapította meg, és az arra alapított döntése megfelel az irányadó és általa helyesen alkalmazott jogszabályoknak, ezért a törvényszék az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése, figyelemmel a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra is, annak helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel azt emeli ki a törvényszék, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által az elsőfokú eljárásban a felperes kárenyhítési kötelezettsége körében előadottakat érdemben vizsgálta, e körben részletes bizonyítási eljárást folytatott le. Az alperes ugyanakkor az általa felajánlott bizonyítékok alapján sem igazolta azt, hogy a felperes a kérdéses időszakban kizárólag saját magatartása folytán nem tudott munkaviszonyt létesíteni.

A textíliák varrásával kapcsolatban pedig alperes egy esetben, tanúvallomásaival igazolta, hogy a tanú 5.000.- forint értékben vásárolt takarót a felperestől, felperes azonban ezen előadást is vitatta. Ez az egy tanúvallomás nem alkalmas annak megállapítására, hogy a felperes a kérdéses időszakban rendszeresen árusítást folytatott, illetve árusításból bármiféle jövedelemre tett szert.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a törvényszék kötelezte alperest a Pp. 239. §. és 78. §. (1) bekezdés alapján a felperes által megjelölt és a pertárgy értékének is megfelelő ügyvédi munkadíj, mint fellebbezési perköltség megfizetésére.

A 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13. §. (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Balassagyarmat, 2016. április 5. napján

Dr. Barsi József sk.,
a tanács elnöke

Kunné dr. Sándor Krisztina sk.,
előadó bíró

Dr. Náday Mónika sk.,
bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó